

musikk

SIDESNAKK

TRIO: Plateaktuelle *Splashgirl* består av Jo Berger Myhre, Andreas Stensland Løwe og Andreas Lønmo Knudsrød. FOTO: IVER GJENDEM/BIRGITTE HENEIDE

Tung optimisme

For *Splashgirl* er musikk meditasjon.

Trioen *Splashgirl* består av Andreas Stensland Løwe på piano, Jo Berger Myhre på kontrabass og Andreas Lønmo Knudsrød på trommer. Bandet holder til i Oslo, men mange vil huske deres sterke konsert under fjorårets *Nattjazz* her i Bergen. Med den ferske platen «*Field Day Rituals*» er ordet «doom» dukket opp for å beskrive trioen. Bassist Jo Berger Myhre forklarer:

– Betegnelsen er en indikasjon på at musikken har et dvelende preg. Ofte går det sakte for seg, og den har en dyp pianoklang i sentrum for begivenhetene. Vi spiller instrumental musikk som stammer fra jazz, men som er påvirket av masse annen musikk også.

– Hvilke stemninger og bilder ønsker dere å mane frem?

– For oss er det meditasjon å drive med dette. Det er egentlig ikke så viktig *til hvor*, men at en forflytning oppstår. Så prøver vi å få tiden til å stoppe opp og gi lytteren rom til å ta del i musikken.

– Man hører litt *Earth*, litt folk og litt folkemusikk på «*Field Day Rituals*»?

– Vi er jo opplagt veldig glade i *Earth*, og én av grunnene til at det høres, er at platen er laget i studioet Avast i Seattle med *Earths* tidligere produsent Randall Dunn. Han brakte persisk og afghansk folkemusikk og et referanseløst jazzbegrep på banen, og introduserte oss for *Rose Windows*, et utrolig bra Seattle-band som vi fikk med oss et par konserter med.

– Den amerikanske fiolinisten Eyvind Kang er med på platen. Hvordan var det å spille med ham?

– Det var helt unødvendig å forklare for ham hva vi var ute etter, alt klaffet med en gang. Særlig «*Mass*» er direkte inspirert av hans duo med vokalistinnen Jessika Kenney, så da var det ekstra stas at han ville spille med oss. Han tilførte tyngde og dybde, og var en inspirasjon for oss både som menneske og musiker.

– Dere hevder at platen er lettere og mer optimistisk enn forløperen? Hvor har dere funnet grunn til denne nye optimismen?

– Tja, det er lite optimisme å spore i samfunnet om dagen, så da må vi vel prøve å gjøre noe med det selv. Optimismen vi refererer til er mest en reaksjon på vår forrige plate, som hadde et ganske stillestående og iskaldt preg. Det er mer bevegelse og aktivitet på «*Field Day Rituals*» og det føles frigjørende. Med Randalls hjelp slapp vi oss mer løs og var ikke så dogmatiske som på de forrige to platene våre.

– Ser vi dere i Bergen snart?

– Vi hadde en helt topp opplevelse da vi spilte på *Nattjazz* i fjor, så det er et sterkt ønske fra vår side om å returnere til Bergen så snart som mulig. Gjerne med Eyvind Kang!

EIRIK KYDLAND

Bjørkekvister og lydperler

musikk jazz

In The Country
«Sunset Sunrise»
ACT

1 2 3 4 5 6

Norsk pianotrio utforsker nye landskap

IN THE COUNTRY fikk en kick-start på sin bandkarriere da de vant konkurransen om å bli «Årets unge jazzmusikere» i 2004. De tre medlemmene har senere gjort seg bemerket på hver sin kant. Tangentmann Morten Qvenild har nok vært mest synlig, gjennom sitt samarbeid med Solveig Slettahjell, det opprinnelige *Jaga Jazzist* og vinnerne av Statoil-stipendet 2013 – *Shining* (den gang da de fortsatt hørtes ut som et akustisk modaljazzband fra 1960-tallet, vel å merke).

Trioenes forrige plate «*Sounds and Sights*» (2011) var en forseggjort produksjon. Et tverrkunstnerisk samarbeid som resulterte i CD og DVD med en hel konsertfilm. *In The Country* gjør aldri ting halvveis, og når de nå skifter plateselskap fra norske Rune Gramofon til tyske ACT, har de like godt vært i Los Angeles for å ta opp musikken. Lydteknikeren Ryan Freeland har tidligere spilt

inn sjangerens hippest katter i sitt studio *Sunset Sound*, og styrer nå altså spakene for denne norske jazztrioen.

DET VAR VEL verdt innsatsen (og pengene). Er det én ting som gjør inntrykk når du trykker på play-knappen, så er det nemlig lyden på denne platen. Hvert lille tafs på trommeskinnene, anslag på pianoet og buestrøk på bassen er som velformede små lydperler. Detaljene er så tilstedeværende i lyd-bildet at man trolig ville kunne høre en fjær falle i nypisket krem.

På åpningssporet «*Birch Song*» høres det ut som om trommelsager Pål Hausken vrir bjørkekvister mot skarptrommen og cymbalene. Basstrommen er både myk og mektig, og i sitt sedvanlige seige tempo bygger trioen seg opp til et kli-

UTE I SKOGEN: Jazztrioen *In The Country* tester ut nye lydlandskap med sin ferske plate

maks fullt av ektefølt patos. Lidenskapelighet står i det hele tatt sentralt i denne trioens verden. Er du for eksempel ute etter musikk til en tenkt film om en ung gutt fra landsbygden som trosser bøllene i byen, og ender opp som helt, har du kommet til rett sted.

MED SYNTH-MANIFESTERT fuglesang og bulder i fjærklang glir vi videre til

«*Derrick*». Et mystisk og rytmisk tveetydig riff, hvor Hauskens dobling av melodien på vibrafon fører tankene til et bossanova-landskap. En romantisk brasiliansk krimthriller utspiller seg foran oss, før «*Stanley Park*» glir over i majestetisk popfinesse, elektronisk knitre-støy og et backbeat som får vannet til å sprute fra skarptrommen. Bassist Roger Arntzen trer her frem med et av

Sublime øyeblikk

musikk klassisk

Matthias Goerne
«Erlkönig. Schubert Edition Vol. 7»
Harmonia Mundi

1 2 3 4 5 6

Storslått plate i Matthias Goernes Schubert-serie

Vandreren kommer ned fra fjellet. Han har søkt lykken. «*For-gjeves*», sukker han. Det er Matthias Goerne som forteller. Og allerede i disse første fire linjene av Schuberts sang «*Der Wanderer*» fører han oss dypt inn i romantikkens lengselsfylte rom. Det blir nesten feil å si at han tolker sangen. Han viser den heller frem, fremstiller den vokalt. Han er vandreren, han er sukket, han er landskapet som ligger blekt og kaldt i solnedgangen. Og til sist blir han den åndeaktige røsten som svarer vandreren: «*Der hvor du ikke er – der er lykken*».

Platen – nr. 7 i Goernes stor-

slåtte Schubert-serie – er full av slike sublime øyeblikk hvor stemme, tekst og musikk smelter sømløst sammen.

Selv om tekstene er skrevet av mange forskjellige forfattere, skaper Goerne hele tiden musikalske dialoger og tematiske sammenhenger med sin fantastiske stemmekunst. Og «*Erlkönig*», sangen om faren som mister barnet sitt til alvekongen, er trolig aldri blitt sunget mer åndeløst, mer rystende enn her. Den fine pianisten Andreas Haefliger er Goernes lydthøre støttespiller.

PETER LARSEN

Klarhet og klang

musikk klassisk

Det Norske Solistkor,
dirigert Grete Pedersen
«*Refractions*»
BIS

1 2 3 4 5 6

Kormusikk av Fartein Valen og hans europeiske åndsfrender

Dirigenten Grete Pedersen og Det Norske Solistkor har vært i platestudiet og spilt inn «*Refractions*», «*brytninger*», en rekke utsøkte tolkninger av Fartein Valens kompliserte vokalmusikk. De to Brorson-motetene, «*Hvad est du dog skjøn*» (1930) og «*Kom regn fra det høie*» (1936–37), blir fremført med sikker linjeføring og imponerende klarhet i de brutte, dissonante passasjene. Det er også tidligere verk på platen, blant annet «*Ave Maria*» (op. 4), fremført med Berit Norbakken Solset som klokkeklar, lysende solist. Solset er også solist i «*Der*

121. Psalm» (1911) som her fremføres i originalversjonen for kor og orkester – og som visse steder har en nesten skremmende ekspressivitet. På platen er det i tillegg korte vokalverk av Valens europeiske åndsfrender Anton Webern og Alban Berg. De musikalske forbindelsene mellom Valen og franske Olivier Messiaen er kanskje vanskeligere å høre. Men de to fargesprakende Messiaen-verkene som er med på «*Refractions*» blir fremført med samme klarhet og ulastelig klang som alle de andre verk på platen.

PETER LARSEN